

Sygn. akt I PK 105/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa Z. M.  
przeciwko Komunalnemu Związkiowi Ciepłownictwa "P." w B.  
o odprawę rentową,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2014 r.,  
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w K.  
z dnia 15 października 2013 r., sygn. akt VI Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 15 października 2013 r. oddalił apelację  
pозwanego pracodawcy (skarżącego) od wyroku Sądu Rejonowego w J. z 8 maja  
2013 r., zasądającego na rzecz powoda odprawę rentową.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany wskazał  
na podstawę przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Istnieje konieczność wykładni  
art. 38 ust. 3 ustawy z 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych w  
związku z brzmieniem § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z 18 marca 2009 r. w  
sprawie wynagradzania pracowników samorządowych. Przepis art. 38 ust. 3 winien  
być interpretowany w ścisłym związku z § 9 rozporządzenia. Przepisy ustawy  
stanowią pragmatykę służbową i zgodnie z art. 5 k.p. mają pierwszeństwo przed  
przepisami kodeksu pracy. Natomiast Sądy pierwszej i drugiej instancji w

interpretacji art. 38 ust. 3 opierały się przede wszystkim na orzecznictwie i interpretacjach dokonanych na tle art. 92<sup>1</sup> k.p., pomijając zupełnie przepis § 9 rozporządzenia. Przepis ten przewiduje, że odprawa wypłacana jest w dniu ustania stosunku pracy, natomiast odprawa przysługuje, jeżeli przejście na emeryturę lub rentę następuje w związku z ustaniem stosunku pracy. Skoro odprawa wypłacana ma być w dniu ustania stosunku pracy, to w tym dniu pracownik samorządowy powinien spełniać warunki do uzyskania tej odprawy. Nie wystarczy zatem istnienie jakiegokolwiek związku pomiędzy ustaniem stosunku pracy a nabyciem prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego – prawo do odpowiedniego świadczenia pracownik samorządowy winien mieć w dniu ustania stosunku pracy. Wobec istnienia § 9 rozporządzenia linia orzecznicza Sądu Najwyższego wypracowana na podstawie art. 92<sup>1</sup> k.p. nie powinna być wprost stosowana do dokonywania wykładni przepisu art. 38 ust. 3 ustawy o pracownikach samorządowych, gdyż przepisy kodeksu pracy regulujące kwestię odprawy emerytalno-rentowej nie są precyzowane przez żadne akty wykonawcze, które ustanawiałyby dodatkowe warunki wypłaty odpowiedniej odprawy, natomiast warunki dla przyznania odprawy emerytalno-rentowej dla pracownika samorządowego powinny być interpretowane z uwzględnieniem treści § 9 rozporządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Przedstawiony problem nie ma rangi kwalifikowanej potrzeby wykładni z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. Nie wykracza poza zwykłą wykładnię prawa, której można wymagać od jurysty. W przeciwnym razie funkcja przedsądu będzie bezprzedmiotowa i skarga kasacyjna stanie się powszechną instancją.

Nieuprawnione jest teza, że należy oderwać się od dotychczasowego orzecznictwa. Sąd Najwyższy w wyroku z 2 października 2013 r., II PK 14/13, LEX nr 1388658, stwierdził, że *„Uprawnienia pracowników samorządowych do odprawy emerytalno - rentowej wynikają z art. 38 ust. 3 ustawy o pracownikach samorządowych, zgodnie z którym jednorazowa odprawa przysługuje w związku z*

*przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy. Przepis ten wraz z ust. 4 i 5 art. 38 są przepisami szczególnymi w rozumieniu art. 5 k.p. Do pracowników samorządowych nie ma zatem zastosowania art. 92<sup>1</sup> k.p. w takim zakresie, w jakim ich prawo do odprawy emerytalno-rentowej normuje art. 38 ust. 3, 4, 5 ustawy o pracownikach samorządowych. Zważywszy jednak na to, że unormowanie wynikające z ust. 3 art. 38, w myśl którego jednorazowa odprawa przysługuje w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy, jest tożsame z regulacją zamieszczoną w Kodeksie pracy, przy rozwiązywaniu problemów interpretacyjnych, powstających na tle tego unormowania szczególnego, uzasadnione jest uwzględnienie wypowiedzi judykatury na temat art. 92<sup>1</sup> k.p.”.*

Skarżący we wniosku nie przedstawia istotnych argumentów jurystycznych, które uzasadniałyby tezę, że prawo do renty pracownik samorządowy winien mieć najpóźniej w dniu ustania stosunku pracy. Jest to stanowisko zbyt rygorystyczne. Pomija częste sytuacje, w których w tym dniu z przyczyn faktycznych lub prawnych były pracownik nie ma jeszcze potwierdzonego prawa do renty.

Wniosków skarżącego nie uzasadnia przepis § 9 rozporządzenia z 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych. Przede wszystkim dlatego, że nie jest częścią art. 38 ust. 3 ustawy z 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych. Przepis § 9 nie określa prawa do odprawy lecz tylko termin jej wypłaty. Jego znaczenie może być interpretowane również w ten sposób, że jeżeli odprawa nie zostanie wypłacona w dniu ustania stosunku pracy, to nie znaczy to, że później dłużnik (pracodawca) jest już zwolniony z wypłaty tego świadczenia.

Sens przepisu ustawy (art. 38 ust. 3) nie może być zmieniony przez przepis wykonawczy. Skarżący zresztą sam podaje, że § 9 rozporządzenia ma delegację w regulacji art. 37 ust. 1 pkt 9 ustawy o pracownikach samorządowych, a nie w jej art. 38 ust. 3. Ponadto nawet przepis art. 37 ust. 1 pkt 9 odróżnia warunki prawa do odprawy od jej wypłacania (Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia: warunki ustalania prawa do jednorazowej odprawy w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy i jej wypłacania).

Przedstawiony we wniosku problem odpowiada więc wykładni i stosowaniu prawa, a zatem właściwy byłby podstawie przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c., do której wniosek nie odwołuje się.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.